

Arrest

nr. 82 176 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 7 maart 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoekende partijen stellen dat onderhavige vordering gericht tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eveneens een beroep inhoudt gericht tegen de minister van migratie- en asielbeleid.

De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de

rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De minister van migratie- en asielbeleid, bedoeld de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoekende partijen maken evenmin duidelijk waarom dit *in casu* wel het geval zou zijn.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit Berjozka, gelegen in de regio Kursky, provincie Stavropol. U bent gehuwd met A. E. (...) (O.V. 6.765.677). Jullie hebben vier kinderen samen. In 2006 vermoordde uw jongere broer M. (...) een man van de familie M. (...). De familieleden van het slachtoffer kondigden bloedwraak af. Uw familieleden gingen met de familie M. (...) praten om tot een compensatieregeling te komen zoals gebruikelijk is volgens jullie tradities. De familie M. (...) wilde echter wraak nemen. Enige tijd later werd uw broer gedood. In deze periode hielp u regelmatig Tsjetsjeense vluchtelingen. U leverde voedsel aan vluchtelingenkampen in Tsjetsjenië en gaf hen ook onderdak bij u thuis. In de zomer van 2006 werd u door de politie meegenomen voor ondervraging. U werd gedurende ongeveer drie dagen vastgehouden. De politie zei dat u ervan verdacht werd om hulp geboden te hebben aan de Tsjetsjeense rebellen. U begreep dat de familie M. (...) verantwoordelijk was voor deze verdachtmakingen en dat ze op die manier ook op u wraak wilden nemen. Verschillende leden van deze familie bekleedden immers functies bij de ordediensten. Enkele weken later werd u opnieuw meegenomen voor ondervraging en gedurende enkele dagen vastgehouden. Daarna moest u bij de wijkagent een uitreisverbod ondertekenen. De wijkagent waarschuwde u dat de politie geen bewijzen tegen u had, maar dat ze u bij de volgende arrestatie aan de Tsjetsjeense ordediensten zouden uitleveren. Enkele dagen later werd uw huis in brand gestoken. U en uw gezinsleden konden op tijd vluchten. Jullie gingen naar de zus van uw echtgenote in Mozdok, Noord-Ossetië. Samen met uw echtgenote en kinderen vertrok u vervolgens naar Polen waar jullie asiel aanvroegen. Jullie hebben de beslissing inzake jullie asielaanvraag daar niet afgewacht. Onbekende personen kwamen naar jullie opvangcentrum en bedreigden u. Ongeveer vier maanden na jullie aankomst in Polen vertrokken jullie om die reden naar Oostenrijk waar jullie ook asiel aanvroegen. Na twee en half jaar kregen jullie echter een weigeringsbeslissing. Daarop vertrok u samen met uw echtgenote en drie van uw kinderen naar Zwitserland. Uw oudste dochter was ondertussen gehuwd in Oostenrijk en bleef daar. Jullie vroegen in Zwitserland asiel aan, maar kregen een weigeringsbeslissing. Daarna vertrokken jullie naar Luxemburg. Ook daar kregen jullie een negatieve beslissing inzake jullie asielaanvraag. Jullie keerden vervolgens terug naar Oostenrijk en dienden er een tweede asielaanvraag in. Jullie kregen opnieuw een weigeringsbeslissing. In 2010 reisden jullie naar Oekraïne waar jullie in het huis van kennissen verbleven. In september 2010 ging uw echtgenote naar Tsjetsjenië om na te gaan of het veilig was voor jullie om terug te keren naar jullie land. Ze bezocht er uw vader en vernam dat de ordediensten vaak bij hem langskwamen op zoek naar u. Hij ontving ook regelmatig convocaties op uw naam. Ongeveer twee weken later keerde ze terug naar Oekraïne. Jullie besloten om naar België te gaan. Uw echtgenote vertrok een eerste keer met de wagen samen met twee van jullie kinderen, maar de chauffeur zette hen in Oostenrijk af. Uw echtgenote en kinderen werden naar Polen gedeporteerd, maar keerden terug naar Oekraïne. In februari 2011 vertrokken jullie dan allemaal samen met de wagen naar België. Jullie vroegen asiel aan op 10 februari 2011.

Ter staving van jullie asielrelaas legden u en uw echtgenote de volgende documenten voor: uw intern paspoort, de geboorteakte van uw dochter Z. (...), een convocatie d.d. 06/09/2010, een medisch voorschrift op uw naam opgesteld door een arts in Oekraïne d.d. 05/09/2010, en een treinticket.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er vervolgd werd door de ordediensten. Nadat uw broer een man vermoord had, kondigden zijn familieleden bloedwraak af. Ze doodden uw broer en wilden ook wraak nemen op u. Verschillende familieleden van het slachtoffer werkten bij de ordediensten. Ze zorgden ervoor dat u vals beschuldigd werd van het verlenen van hulp aan rebellen.

Vooreerst dient echter te worden vastgesteld dat u sinds uw aankomst in België onvoldoende pogingen ondernomen hebt om meer informatie te bekomen over de huidige stand van zaken met betrekking tot uw vervolgingsprobleem. U verklaarde weliswaar dat uw vader in Tsjetsjenië sinds uw vertrek in 2006 regelmatig convocaties op uw naam ontvangt waarin staat dat u zich moet gaan aanmelden bij de OVD in Nadterechny (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/01/2012, p. 6-7). De ordediensten komen ook vaak bij uw vader langs om hem te ondervragen. Toen u daarop gevraagd werd door welke ordediensten hij dan precies ondervraagd wordt, bleek u dit echter niet te weten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/01/2012, p. 12). U kon evenmin zeggen of de ordediensten nog bij andere familieleden, vrienden, of kennissen van u langskomen op zoek naar u (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/01/2012, p. 12). Verder beweerde u dat u in Tsjetsjenië officieel in beschuldiging werd gesteld omwille van uw vermeende hulp aan de rebellen. Toen u gevraagd werd of u hierover dan enige concrete informatie had, kon u enkel zeggen dat de politie in Stavropol u dit zo gezegd had tijdens uw arrestaties in 2006. U verklaarde verder in het geheel geen informatie te hebben met betrekking tot de huidige stand van zaken aangaande deze beschuldigingen tegen u. U dacht slechts dat er geen rechtszaak tegen u aangespannen werd, omdat het in Tsjetsjenië niet gebruikelijk is, maar daar was u niet zeker van (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/01/2012, p. 11-12). Ook aangaande het verdere verloop van de afgekondigde bloedwraak sinds uw vertrek uit uw land in 2006, kon u geen informatie geven. U vermoedde wel dat uw familieleden nog pogingen ondernomen hadden om tot een compensatieregeling te komen. U kon daar echter geen concrete informatie over geven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/01/2012, p. 12). U verklaarde weliswaar dat u via de telefoon niet over uw problemen durft praten met uw familieleden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/01/2012, p. 12). U hebt echter nagelaten om dan zelf via andere personen en/of andere kanalen meer informatie over uw vervolgingsprobleem trachten te bekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/01/2012, p. 13). Van een asielzoeker kan namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Deze vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en ondermijnen de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging ernstig.

Verder kon u onaannemelijk weinig informatie geven aangaande de familie die bloedwraak afkondigde nadat uw broer een man had vermoord. U verklaarde dat uw broer ruzie kreeg met twee mannen en één van hen doodde. U wist enkel dat deze mannen neven waren en dat hun familienaam M. (...) was. U kende echter niet de voornamen van deze personen. U stelde voorts dat ze familieleden hadden die bij verschillende ordediensten werkten en dat deze personen ervoor gezorgd hadden dat u vals werd beschuldigd van het verlenen van hulp aan rebellen. U kon de namen van die personen niet opgeven. U wist niet eens bij welke diensten ze precies werkten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/01/2012, p. 9). Aangezien uw problemen met de autoriteiten veroorzaakt werden door de familie M. (...), kan redelijkerwijs verwacht worden dat u toch minstens pogingen zou ondernemen om meer informatie te bekomen over uw vervolgers. Dergelijke vage verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Er kan nog op gewezen worden dat u opmerkelijk vage verklaringen aflegde met betrekking tot het beweerde verblijf van u en uw gezinsleden in Oekraïne in de periode 2010-2011. Zo kon u merkwaardig genoeg niet eens zeggen waar ergens in Oekraïne u verbleef. U wist niet in welk dorp het was noch in welke regio, terwijl u daar volgens uw verklaringen toch ongeveer acht maanden verbleven zou hebben. U kende de naam niet van de persoon in wiens huis jullie daar woonden. U stelde dat uw echtgenote in september 2010 vanuit Oekraïne naar Tsjetsjenië reisde om meer informatie te bekomen

over uw problemen daar en om na te gaan of het veilig was voor jullie om terug te keren naar jullie land. Uw echtgenote verbleef daar gedurende enkele weken. Toen u gevraagd werd op welke manier uw echtgenote naar Tsjetsjenië reisde, kon u enkel zeggen dat het met de trein was, maar u kon geen verdere informatie geven over het traject en de omstandigheden van haar reis (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/01/2012, p. 4-6). Aangezien deze terugkeer van uw echtgenote naar jullie land van herkomst toch een risicovolle onderneming was die de nodige voorbereiding vroeg, is het weinig aannemelijk dat u dan niet beter op de hoogte bent van de organisatie van haar reis en kan redelijkerwijs verwacht worden dat u hierover wel met uw echtgenote gepraat zou hebben.

Gezien deze vage verklaringen wordt de geloofwaardigheid van het verblijf van u en uw gezinsleden in Oekraïne in de door u beschreven periode ernstig ondermijnd. Hierdoor kan er ook maar weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat uw echtgenote in de aangehaalde periode effectief naar Tsjetsjenië gereisd is en daar voor de nodige informatie bekomen heeft aangaande uw vervolgingsprobleem.

Uw echtgenote haalde weliswaar aan dat u aan geheugenproblemen zou lijden waardoor u zich bepaalde zaken niet meer zou kunnen herinneren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van A. E. (...), d.d. 23/01/2012, p. 4). Ter staving van deze beweerde geheugenproblemen legde u echter geen enkel medisch en/of psychologisch attest neer. Bijgevolg kan u niet aannemelijk maken dat de vastgestelde vage verklaringen hieraan te wijten zouden zijn.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw intern paspoort en de geboorteakte van uw dochter Z. (...) bevatten louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden. Met betrekking tot de convocaties kan er op gewezen worden dat om enige bewijskracht aan een dergelijk document te ontnemen, het dient te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien staat in deze convocaties niet eens vermeld in welke hoedanigheid u werd opgeroepen, noch om welke reden of in welke zaak u werd opgeroepen. Het medisch voorschrift toont geen langdurig verblijf in Oekraïne aan en kan uw beweerde vervolgingsfeiten niet staven. Het treinticket op naam van uw echtgenote voor een treinreis van Min Vody naar Kiev vormt geen bewijs voor de reis van uw echtgenote naar Tsjetsjenië in de door u aangehaalde periode en kan uw vervolgingsproblemen evenmin ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft in hoofdorde steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van tweede verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U haalde nog aan dat u in uw land regelmatig bedreigd werd door bepaalde bezoekers van uw café, omdat u als moslimvrouw geen sluier droeg. Men dreigde er zelfs mee om u te vermoorden

(zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/01/2012, p. 2-3). Met betrekking tot deze problemen dient er vooreerst op gewezen te worden dat u hiervan in het geheel geen melding maakte in de vragenlijst die ingevuld werd op de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaarde dat u toen enkel gevraagd werd naar problemen met de autoriteiten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/01/2012, p. 2). Uit de vragenlijst blijkt evenwel dat u expliciet de vraag werd gesteld of u zelf nog andere problemen kende met medeburgers (zie vragenlijst Commissariaat-generaal d.d. 30/11/2011, p. 3, vraag 8). Redelijkerwijs kan dan ook verwacht worden dat u dergelijke ernstige problemen van bij het begin van uw asielprocedure vermeldt. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnd. Bovendien blijkt uit uw verklaringen ook dat deze problemen reeds drie jaar voor uw vlucht begonnen zijn. Toen u gevraagd werd waarom u dan niet eerder het land verlaten hebt, stelde u dat u de bedreigingen gewoon verdroeg en dat u eigenlijk niet wilde vertrekken (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/01/2012, p. 2-3). Dergelijke verklaringen zijn weinig overtuigend en doen in ieder geval afbreuk aan de aannemelijkheid van uw beweerde ernstige vervolgingsvrees."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel het volgende aan: *"Het beginsel Van goed bestuur, de wetsschennis betreffende de motivatie van de administratieve handelingen van 1991, de duidelijke beoordelingsfout en de geschillen van volle rechtspraak van Raad van de resulterend Geschillen van artikel 39/2 § 1 van de wet van 15/12/1980 die het mogelijk maakt om een betwistbare beslissing van het Commissariaat-Generaal te herzien"*. Verder stellen verzoekende partijen dat *"artikel 1 van de Geneva Conventie"* werd geschonden en menen zij dat de bestreden beslissingen met machtsoverschrijding werden genomen.

3.2.1. Waar verzoekende partijen stellen dat verwerende partij zich zou hebben bezondigd aan machtsoverschrijding stelt de Raad vast dat verzoekende partijen op generlei wijze aanvoeren op welke manier verwerende partij onderhavige bestreden beslissingen met machtsoverschrijding zou hebben genomen, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de

relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.4.1. Betreffende het verwijt dat eerste verzoekende partij niet weet te zeggen door welke ordediensten haar vader precies werd ondervraagd, benadrukken verzoekende partijen dat zij "*bijeenroepingen van OVD*" hebben overhandigd en dat eerste verzoekende partij heeft uitgelegd dat haar vader regelmatig door deze dienst werd opgezocht en "*bijeengeroepen*". Zij heeft dus wel degelijk kunnen vertellen door welke dienst haar vader werd geviseerd. Bovendien brengt zij *in casu* bewijsstukken aan die haar verhaal bevestigen. Verwerende partij heeft derhalve een beoordelingsfout begaan, zo meent verzoekende partij.

3.2.4.2. De Raad merkt op dat de hierboven besproken onwetendheid in hoofde van eerste verzoekende partij slechts één van de elementen uitmaakt op basis waarvan de commissaris-generaal tot het besluit is gekomen dat verzoekende partijen sinds hun aankomst in België onvoldoende pogingen hebben ondernomen om meer informatie te bekomen over de huidige stand van zaken met betrekking tot hun vervolgingsproblemen. Zo kon eerste verzoekende partij evenmin zeggen of de ordediensten nog bij andere familieleden, vrienden of kennissen van haar waren langsgekomen op zoek naar haar, wist zij bijster weinig informatie te verschaffen over de huidige stand van zaken aangaande de beschuldigingen tegen haar en was zij net zo min in staat om informatie te geven over het verdere verloop van de afgekondigde bloedwraak sinds haar vertrek uit haar land van herkomst. Verzoekende partijen laten deze vaststellingen in de bestreden beslissingen onbesproken, zodat die als vaststaand en onbetwist dienen te worden beschouwd. Waar verzoekende partijen het in hun verzoekschrift hebben over de aan verwerende partij overhandigde "*bijeenroepingen van OVD*", wijst de Raad erop dat zij *in casu* slechts één convocaties hebben bijgebracht (administratief dossier, stuk 14, deel 3). Het neerleggen van dergelijk document doet echter geen afbreuk aan de onwetendheid in hoofde van eerste verzoekende partij. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat zij niet wist door welke ordediensten haar vader werd ondervraagd: "*Wie komt er dan naar hem om hem te ondervragen? Welke ordediensten? Dat weet ik niet, ik ben hier, en ze zijn daar, dat kan ik niet zeggen*" (administratief dossier, stuk 4a, gehoorverslag CGVS van 23 januari 2012, p. 12). Dat eerste verzoekende partij niet kon zeggen welke ordedienst bij haar vader langsging, doet wel degelijk afbreuk aan diens credibiliteit. Van eerste verzoekende partij, die verklaart niet meer naar haar land te kunnen terugkeren omdat zij onder meer nog steeds zou worden gezocht door de ordediensten, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich terdege informeert over de gebeurtenissen die nog hebben plaatsgevonden na haar vertrek, zodat zij haar eigen problemen en het risico dat zij ginds zou lopen beter kan inschatten. Het feit dat eerste verzoekende partij niet weet te zeggen door welke ordedienst haar vader verschillende keren werd benaderd, wijst op een desinteresse die de geloofwaardigheid van haar verklaringen op ernstige wijze hypothekeert. De Raad wenst in dit verband nog volledigheidshalve op te merken dat verwerende partij er in haar beslissing op wijst dat de voorgelegde convocaties overigens niet kan worden weerhouden als tastbaar begin van bewijs. Documenten zijn immers slechts bewijskrachtig indien ze ter ondersteuning worden bijgebracht van een geloofwaardig relaas, hetgeen *in casu* niet het geval is.

3.2.5.1. Verzoekende partijen wijzen erop dat men tevens rekening dient te houden met de omstandigheden van de zaak, met name dat zij gedurende zes jaar in verschillende landen asiel hebben aangevraagd en dat zij telkens originele documenten hebben overhandigd die hun verhaal bewijzen. Zij vestigen tevens de aandacht op de "*verschrikkelijke reis*" die zij hebben ondernomen en de "*lange jaren van onzekerheid*", die implicaties hebben op hun herinneringen en op hun morele gezondheid. Ook heerst in hoofde van verzoekende partijen een zeker wantrouwen, omdat zij vrezen te worden teruggestuurd naar Polen en vervolgens naar Tsjetsjenië. Voorts wijzen zij erop dat de weigeringen die zij in de verschillende landen hebben ontvangen, niet gebaseerd waren op het gebrek aan geloofwaardigheid van hun verklaringen, maar het gevolg waren van de automatische toepassing van de "*Conventie van Dublin*", en dat zij dus telkens zijn teruggestuurd naar Polen zonder dat hun asielaanvraag werd geanalyseerd. Volgens verzoekende partijen heeft de commissaris-generaal geen rekening gehouden met deze omstandigheden, die nochtans de oorzaak vormen voor eventuele kleine verwarringen en bepaalde weglatingen.

Ook menen verzoekende partijen dat verwerende partij van hen onterecht bewijzen van *“werkelijke rechterlijke voortzetting en hun resultaat”* verwacht, terwijl zij hun zeer bijzondere situatie hebben uitgelegd. Immers, eerste verzoekende partij heeft verklaard dat haar familie het slachtoffer is geworden van een traditionele wraak omdat haar broer een lid van de familie M. had gedood. Ook heeft zij uitgelegd dat deze familie bijzonder machtig is in haar land, dat verschillende leden belangrijke posten in de regionale politiek bekleden en dat zij er tevens van werd beschuldigd de opstandelingen gedurende de oorlog te hebben geholpen. Verzoekende partijen vestigen er de aandacht op dat verwerende partij zelf bevestigt dat de personen die steun hebben geleverd aan de rebellen het risico lopen om te worden *“tegengehouden”*. Zij benadrukken in dit verband de veroordelingen van de Russische Federatie door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en verwijzen tenslotte naar de verkiezingen die *“momenteel plaats in Rusland hebben om de President van de Republiek te kiezen”* en die *“de felste onenigheden van alle verenigingen die de mensenrechten, van de Raad van Europa verdedigen”*.

3.2.5.2. De Raad stelt vooreerst vast dat, waar verzoekende partijen opwerpen dat zij bij hun asielaanvragen in andere Europese landen telkens originele stukken hebben voorgelegd en zij erop wijzen dat hun asielaanvragen ginds niet werden afgewezen op grond van ongeloofwaardigheid maar omwille van de toepassing van de Dublinprocedure, zij zich beperken tot blote beweringen die zij op generlei wijze met enige objectieve informatie onderbouwen. De Raad kan met deze argumenten dan ook geen rekening houden. De andere ter vergoelijking van de vaagheden en onwetendheden aangevoerde argumenten, met name dat hun reisverleden en het feit dat zij jarenlang in onzekerheid hebben geleefd ervoor zorgen dat zij zich niet meer alles kunnen herinneren en dat zij bovendien ook een zeker wantrouwen koesteren ten opzichte van de Belgische autoriteiten, kunnen door de Raad niet worden aanvaard. De Raad stipt aan dat van een asielaanvrager, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, ongeacht de duur die is vertreken tussen de feiten en diens asielaanvraag in België en hetgeen verzoekende partijen in deze tussenperiode hebben gedaan of waar zij hebben verbleven. De Raad merkt overigens op dat een deel van de onwetendheden die eerste verzoekende partij in de bestreden beslissingen worden verweten, hun oorzaak vinden in het feit dat zij simpelweg heeft nagelaten om meer informatie over bepaalde feiten en gebeurtenissen te bekomen. Zo stelt eerste verzoekende partij zelf dat zij niet terdege op de hoogte was van de stand van zaken in haar thuisland, omdat zij er via de telefoon niet over durfde te praten met haar familieleden. Zij heeft echter ook nagelaten om zich via andere kanalen te informeren, zo stelt verwerende partij. Hetzelfde kan worden opgemerkt met betrekking tot de vaststelling in de bestreden beslissingen dat eerste verzoekende partij weinig wist te vertellen over de familie die de bloedwraak afkondigde. Uit de inhoud van het gehoorverslag blijkt niet dat deze onwetendheden hun oorsprong zouden kunnen vinden in het feit dat er sinds de afkondiging van deze bloedwraak al veel tijd vertreken is, waardoor eerste verzoekende partij zich de precieze informatie desbetreffend niet meer zou kunnen herinneren (administratief dossier, stuk 4a, gehoorverslag CGVS van 23 januari 2012, p. 9). Ook hier kan worden opgemerkt dat de vage verklaringen te wijten zijn aan een gebrek aan interesse, immers, eerste verzoekende partij heeft duidelijk nagelaten zich hier verder over te informeren. Verder merkt de Raad op dat in de bestreden beslissingen wordt ingegaan op de beweerde geheugenstoornissen waarmee eerste verzoekende partij te kampen zou hebben. De commissaris-generaal oordeelde echter dat geen enkel medisch en/of psychologisch attest werd neergelegd ter staving van deze voorgehouden problematiek. Verzoekende partijen leggen tot op heden nog steeds geen tastbaar bewijs voor. Dat de vastgestelde vaagheden en onwetendheden – indien deze al niet te wijten zouden zijn aan het feit dat zij zich niet terdege hebben geïnformeerd – te danken zouden zijn aan de geheugenproblemen in hoofde van eerste verzoekende partij, wordt niet bewezen. De Raad constateert dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de vaagheden/onwetendheden te wijten zijn aan omstandigheden waarmee verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden.

Waar verzoekende partijen menen dat verwerende partij onterecht verwacht dat zij bewijzen van *“werkelijke rechterlijke voortzetting en hun resultaat”* kunnen neerleggen, merkt de Raad op dat verwerende partij, met betrekking tot de huidige stand van zaken nopens de beschuldigingen aan het adres van eerste verzoekende partij, in essentie oordeelt dat eerste verzoekende partij kennelijk heeft nagelaten zich desbetreffend terdege te informeren na haar vertrek. Ook wordt in de bestreden beslissingen vermeld dat, opdat aan de neergelegde convocaties enige bewijskracht zou kunnen worden toegekend, deze dient te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is. Bijgevolg stelt de Raad vast dat, voor wat betreft het verdere verloop van de problemen die eerste verzoekende partij heeft gekend omwille van de beschuldigingen waarmee zij te maken heeft gekregen, verwerende partij zich in de bestreden

beslissingen in hoofdzaak beperkt tot de motivering dat verzoekende partijen geen ernstige en veelvuldige pogingen hebben ondernomen om zich te informeren over de verdere evolutie van hun eigen problemen. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij de nodige inspanningen onderneemt om zijn asielrelaas met documenten te staven en dat hij, indien hij geen bewijsstukken kan voorleggen, hiervoor een afdoende verklaring aanbrengt (zie in dit verband tevens punt 3.2.7.2.).

Tot slot merkt de Raad nog op dat, aangezien geen geloof kan worden gehecht aan hun relaas, een verwijzing naar de situatie betreffende de mensenrechten in de Russische Federatie in het algemeen en in het bijzonder voor personen die ervan worden verdacht hulp te hebben geleverd aan de rebellen, niet ter zake dienend is. Tevens dient te worden opgemerkt dat het louter herhalen van de asielproblematiek niet van aard is om afbreuk te doen aan de verschillende motieven van de bestreden beslissingen.

3.2.6.1. Aangaande de vaststelling van verwerende partij dat eerste verzoekende partij niet op de hoogte is van de evolutie over de klachten die tegen haar lopen, herhalen verzoekende partijen dat zij verschillende convocaties hebben neergelegd die de problemen met de politie bevestigen. Verzoekende partijen wijzen voorts op de mogelijkheid dat het dossier werd overgebracht naar de Procureur des Konings. Verzoekende partijen werpen op dat eerste verzoekende partij de gevolgen van haar klacht niet kan uitvinden. Zij is hiervan niet op de hoogte nu zij niet in haar land is en haar familie geen enkele "*rechterlijke informatie*" heeft ontvangen. Vervolgens roepen verzoekende partijen ter vergoelijking in dat zulke dossiers in het grootste geheim worden behandeld, omdat zij de nationale veiligheid betreffen. Onder deze omstandigheden is het niet onmogelijk dat eerste verzoekende partij geen enkel idee heeft van de gevolgen van een geheime en willekeurige procedure alvorens zich voor de rechter te presenteren, zo menen verzoekende partijen. Bovendien, zo stellen zij, geeft verwerende partij geen uitsluitsel over welk type van documenten zij hadden kunnen neerleggen ten bewijze van hun relaas.

3.2.6.2. Betreft de bijgebrachte convocatie, verwijst de Raad naar hetgeen in punt 3.2.4.2. werd uiteengezet. Waar verzoekende partijen vervolgens wijzen op de mogelijkheid dat het dossier werd overgebracht naar de Procureur des Konings, wijst de Raad erop dat het hier slechts om een blote bewering gaat die verzoekende partijen geenszins met enige objectieve informatie kunnen staven. Bovendien betreft het slechts een hypothetische verklaring, die dan ook nog eens *post factum* wordt aangebracht. Hierdoor kunnen verzoekende partijen het feit dat eerste verzoekende partij heeft nagelaten zich hier verder over te informeren niet goedpraten. Voorts is de Raad niet overtuigd door het ter verschoning aangebrachte argument dat eerste verzoekende partij niet kan beschikken over deze informatie nu zij zelf niet in haar land is en haar familie geen informatie heeft ontvangen. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat eerste verzoekende partij in de bestreden beslissingen nu net wordt verweten zich na haar vertrek uit Tsjetsjenië niet voldoende te hebben geïnformeerd over de stand van zaken, waarbij verwerende partij haar excuus dat zij deze zaken niet telefonisch durfde te bespreken afketst. Ten tweede strookt de bewering dat haar familie geen "*rechterlijke*" informatie heeft ontvangen niet met haar verklaringen dat zij sinds haar vertrek in 2006 convocaties ontvangt en dat de ordediensten ook vaak langsgesproken zijn bij haar vader om hem te ondervragen. Verder stelt de Raad vast dat het argument dat het aannemelijk is dat zij met betrekking tot een geheim dossier geen informatie kunnen bekomen, eveneens een blote bewering betreft. Bovendien blijkt, zoals reeds gesteld, uit het gehoorverslag dat eerste verzoekende partij niet bijzonder veel moeite aan de dag heeft gelegd om hierover informatie te verkrijgen. Zij beperkt zich tijdens haar gehoor tot het excuus dat zij hierover niet durfde te praten aan de telefoon met familieleden. Verzoekende partijen tonen niet op overtuigende wijze aan dat dergelijke informatie niet via andere communicatiekanalen en via derden, hetzij gebruik makend van een advocaat, kan worden verkregen. Voor de volledigheid wijst de Raad dan ook nog eens naar de vele andere onwetendheden en vage verklaringen, op basis waarvan verwerende partij heeft besloten dat aan het asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

3.2.7.1. Verzoekende partijen voeren aan dat verwerende partij niet aangeeft welk type van documenten verzoekende partijen hadden kunnen aanvoeren om hun relaas te staven. Zij benadrukken voorts dat het principe van goed bestuur impliceert dat men rekening houdt met de materiële mogelijkheden om zich bewijzen te kunnen verschaffen en met de individuele omstandigheden van de asielzoeker. Zij wijzen erop dat zij hun verklaringen overigens kunnen bewijzen door het afleggen van coherente verklaringen, hetgeen volgens hen *in casu* het geval is. Verzoekende partijen stellen dat de coherentie en de geloofwaardigheid van hun relaas niet in vraag worden gesteld, evenmin worden de stukken die zij hebben neergelegd betwist. Echter werden zij zonder enige motivering uit de debatten geweerd, aldus verzoekende partijen.

3.2.7.2. De Raad merkt vooreerst op dat het argument van verzoekende partijen als zouden de door hen bijgebrachte stukken zonder enige motivering uit de debatten geweerd zijn, feitelijke grondslag mist. Uit de inhoud van de bestreden beslissingen blijkt immers zeer duidelijk dat alle neergelegde stukken nauwkeurig werden besproken, maar dat deze niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de conclusie dat aan hun relaas geen geloof kan worden gehecht. Verder wijst de Raad verzoekende partijen er nogmaals op dat de bewijslast op de asielzoeker zelf rust en het hem toekomt de elementen aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Verzoekende partijen tonen niet aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen hebben ondernomen om deze belangrijke documenten in verband met hun asielrelaas te bemachtigen. De loutere opmerking dat rekening dient te worden gehouden met de materiële mogelijkheden om bewijsstukken neer te leggen en met de individuele omstandigheden, zonder dit *in concreto* uit te werken, volstaat geenszins. De Raad merkt bovendien op dat uit het gehoorverslag van eerste verzoekende partij blijkt dat zij nog steeds contact heeft met haar familie in Tsjetsjenië, waardoor zij wel de mogelijkheid zou hebben om zich documenten te laten toesturen. Verder bevestigt de Raad dat hun verklaringen inderdaad een voldoende bewijs kunnen zijn van hun hoedanigheid van vluchteling, doch dit slechts het geval is wanneer ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Verzoekende partijen gaan volledig voorbij aan de bestreden beslissingen wanneer zij argumenteren dat de coherentie en de geloofwaardigheid van hun relaas niet in vraag worden gesteld. De vele vaagheden en onwetendheden die werden vastgesteld in de verklaringen van eerste verzoekende partij en de vaststelling dat eerste verzoekende partij onvoldoende pogingen heeft ondernomen om zich verder te informeren over de evolutie van haar eigen beweerde vervolgingsproblematiek, hebben ertoe geleid dat, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt geopperd, er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas. Daar waar verzoekende partijen het verwijt uiten dat verwerende partij niet aangeeft welk type van documenten zij hadden kunnen aanvoeren om hun relaas te staven, merkt de Raad wederom op dat het de asielzoeker is die moet pogen om het relaas waar mogelijk te staven. Het behoort derhalve geenszins tot de taak van de commissaris-generaal om zelf naar bewijsstukken te vragen, evenmin komt het verwerende partij toe door onderzoek de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

3.2.8. Verzoekende partijen stellen dat verwerende partij zwijgzaam blijft over de Russische context en over de lokale problemen in het algemeen, zodat de bestreden beslissingen niet gemotiveerd zijn op individueel of algemeen vlak en dat de onderhavige beslissingen derhalve stereotiepe beslissingen betreffen, wat een schending inhoudt van de formele motiveringsplicht. De Raad verwijst, wat de voorgehouden schending van de formele motiveringsplicht inhoudt, naar hetgeen in punt 3.2.2. werd uiteengezet. Verder stelt de Raad vast dat er van stereotiepe beslissingen geen sprake is, gelet op de uitvoerige motivering door verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partijen aangereikte elementen en de neergelegde stukken omstandig worden besproken. Het argument dat de beslissingen niet gemotiveerd zijn "*op individueel vlak*", kan derhalve niet worden aangenomen. Het door verzoekende partijen geuite verwijt dat er in de beslissingen geen rekening zou zijn gehouden met de "*Russische context*" en dat de beslissingen derhalve niet gemotiveerd zijn op algemeen vlak, kan evenmin worden aanvaard. Zo staat in de bestreden beslissingen duidelijk te lezen dat, nu de mensenrechtenschendingen die nog steeds voorkomen in Tsjetsjenië een gericht karakter hebben en hiervoor in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk zijn, een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is. Verder wordt in de bestreden beslissingen eveneens gemotiveerd waarom de situatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er sprake kan zijn van willekeurig geweld ten gevolge van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet (zie in dit verband tevens punt 3.2.13).

3.2.9. Waar verzoekende partijen tot tweemaal toe in hun verzoekschrift benadrukken dat zij voor hun problemen geen hulp kunnen verkrijgen in hun land, nu de familie die tegenover de familie van eerste verzoekende partij de bloedwraak heeft uitgesproken, veel geld en veel macht heeft, en verschillende leden van deze familie functies bekleden bij de ordediensten, en zij, omwille van de corruptie in hun regio, geen eerlijk proces kunnen verkrijgen met de hulp van de nationale autoriteiten, wijst de Raad erop dat, nu aan hun problemen geen geloof kan worden gehecht, het inroepen van een gebrek aan bescherming desbetreffend niet dienend is. Daar waar zij ook nog betogen dat zij in hun land van herkomst ernstige vervolgingen hebben ondergaan, alsmede onmenselijke behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM en zij nog benadrukken dat de vervolgingen "*politiek, etnisch en volgen door het feit dat de eisers tot een bepaalde sociale groep behoren: die van de Tsjetcheense slachtoffers van een wraak*"

en een familie die de prijs van het bloed eisen”, dient de Raad wederom te bemerken dat aan de problemen die zij beweren te hebben meegemaakt in Tsjetsjenië, geen geloof kan worden gehecht.

3.2.10. Betreft de in het verzoekschrift geformuleerde opmerkingen dat het huwelijk van hun dochter met een erkende vluchteling een nieuwe situatie van gevaar uitmaakt voor hen en dat, omwille van de islamisering, de situatie voor vrouwen ernstig verslechtert in Tsjetsjenië, in die mate dat iedere “open vrouw van geest” dreigt te worden tegengehouden en gefolterd, stelt de Raad vast dat noch eerste verzoekende partij noch diens echtgenote, tweede verzoekende partij, melding maakten van deze problemen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal. Deze laattijdige opmerkingen overtuigen dan ook niet. Bovendien betreffen dit blote beweringen die verzoekende partijen in het verzoekschrift niet *in concreto* aantonen.

3.2.11. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen twee medische getuigschriften voorleggen op naam van tweede verzoekende partij en op naam van hun dochter, M. De Raad ziet echter niet in op welke wijze verzoekende partijen hiermee de motieven in de bestreden beslissingen enigszins zouden kunnen weerleggen. Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de medische problemen waar tweede verzoekende partij en hun dochter mee kampen, verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, en evenmin met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoekende partijen zich voor de beoordeling van medische problemen dienen te richten tot de geëigende procedure. Zij dienen hiertoe een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet,

3.2.12. Op basis van het voorgaande, kan worden besloten dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

3.2.13. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verwerende partij motiveert in onderhavige bestreden beslissingen dienaangaande het volgende: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”* Desbetreffend kaarten verzoekende partijen de verslechtering aan van de positie van de vrouw in Tsjetsjenië ten gevolge van de islamisering, wijzen zij erop dat de situatie in Tsjetsjenië politiek gezien zeer instabiel blijft, betogen zij dat het land nog steeds in staat van burgeroorlog verkeert en menen zij dat de situatie nog zal verslechteren indien Poetin de verkiezingen wint. Ook brengen zij als bijlage bij hun verzoekschrift een aantal persberichten, een tweetal pagina's uit de Subject Related Briefing betreffende de *“Russisch Federatie/Tsjetsjenië: veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* en een mensenrechtenrapport bij. De Raad stelt vast dat er, hoewel er in Tsjetsjenië inderdaad nog mensenrechtenschendingen plaatsvinden, hetgeen de commissaris-generaal overigens niet ontkent, echter niet wordt aangetoond dat er heden in Tsjetsjenië een situatie heerst van “willekeurig” geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert. Verzoekende

partijen weerleggen niet de vaststelling dat de nog steeds aanwezige gevechtshandelingen in Tsjetsjenië duidelijk een gericht karakter vertonen.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.14. Waar verzoekende partijen impliciet aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, nu zij betogen dat het ontegensprekelijk vaststaat dat hun dossier niet onderzocht werd met de nodige nauwkeurigheid, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal van 23 januari 2012 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.2.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT